

Tên : Đặng Phan Bảo Nhi

Lớp : 8B1

Trường : THCS Thanh Liệt

Bài làm

Có rất nhiều người tốt bụng trong cuộc sống, họ là những người giúp xã hội trở nên tốt đẹp hơn. Nhắc đến những người tốt xung quanh mình, em luôn nghĩ đến cô bé Trần Vũ Nguyệt Anh- một cô bé tốt bụng đã vẽ tranh bán để ủng hộ người nghèo.

Sau đêm đi cùng mẹ tặng quà cho người vô gia cư, cô bé đã quyết định vẽ tranh bán kiếm tiền để ủng hộ những người có hoàn cảnh khó khăn. Trong khi mọi người trong gia đình cùng thư giãn và chăm sóc những bụi hoa thì cô lại cặm cụi ngồi vẽ tranh. Không những vậy, cô bé Nguyệt Anh còn coi công việc vẽ tranh cũng là một nhiệm vụ quan trọng với chỉ tiêu một ngày vẽ xong một bức.

Khi những bức tranh đầu tiên của cô bé được hoàn thành, bố của cô đã mang đến công ti để nhờ đồng nghiệp mua ủng hộ. Bất ngờ thay bức tranh của Nguyệt Anh lại được nhiều người thích thú và giới thiệu cho nhiều người cùng mua. Mỗi tháng e đều bán được 20-30 bức tranh nhưng mọi người đều ủng hộ thêm tiền nên có tháng em còn kiếm được 500 nghìn đồng.

Rồi đến gần Tết, cô bé có hỏi bố : “người vô gia cư có về quê không bố? ”. Nghe bố giải thích xong, cô đã xin bố 500 nghìn đồng tiền bán tranh để dùng số tiền ấy mừng tuổi người vô gia cư. Vào đêm 30 Tết, bố của Nguyệt Anh đã chở cô bé đi xung quanh Hồ Hoàn Kiếm để mừng tuổi nhưng hôm ấy số người vô gia cư có ít hơn mọi ngày. Thay vào đó lại có nhiều bác lao công quét rác , Nguyệt Anh hỏi bố :“Tết mà các cô bác vẫn phải đi quét rác hả bố. Minh mừng tuổi mọi người được không?” Bố cô bé đồng ý ngay, Nguyệt Anh và bố đã quay lại mừng tuổi các bác, các cô lao công ngay vào thời khắc bước sang năm mới.

Vì bố mẹ của cô bé vào đợt dịch Covid-19 cũng đã từng đi ủng hộ và từ thiện những người có hoàn cảnh khó khăn nên cô cũng không lầy lợn đối với công việc của bố mẹ. Bố của Nguyệt Anh kể: "Có hôm đi làm về, bước vào nhà vệ sinh, thấy những vệt màu đỏ văng tung tóe trên bồn rửa. Tưởng là máu, tôi hốt hoảng gọi các con lại vì sợ ở nhà xảy ra chuyện gì. Con bé tỏ vẻ thú nhận với tôi là do con rửa cọ làm vấy bẩn, khiến tôi một phen hú vía". Mỗi bức tranh của Nguyệt Anh thường mất hai giờ. Thông thường, mỗi ngày cô chỉ vẽ được một bức. Chỉ những ngày cuối tuần, hoặc có những lúc nổi hứng, cô bé vẽ một mạch ba bức. Có lúc vẽ quá sức nên mỗi người, cô bé nằm lăn ra giường đòi bố bóp lưng cho. Thấy con gái mệt, sợ đau mắt, anh Hiền khuyên nghỉ ngơi nhưng Nguyệt Anh nói: "Con vẽ ủng hộ người khó khăn thì bố cũng phải ủng hộ con bằng cách bóp lưng cho con chứ?". Nguyệt Anh vui nhất là cứ vài ngày, sau khi bán tranh xong bố lại mang về cho mình vài chục nghìn. Cô bé cũng rất thích được cùng bố đi giao tranh cho khách. Có những đêm đi

về trễ, Nguyệt Anh ngủ thiếp trên ô tô. Nhiều lần nghĩ chắc cô sẽ không về nữa, nhưng hôm sau đi làm về, bố mẹ của cô lại thấy Nguyệt Anh cặm cụi vẽ.

Với nhiều hoạt động ý nghĩa trọng việc thiện nguyện , cô bé Trần Vũ Nguyệt Anh đã được mọi người yêu thương, quý mến. Không chỉ vậy, cô bé còn là tấm gương sáng về tình yêu thương con người, sự sẻ chia, giúp đỡ những người có hoàn cảnh khó khăn mà chúng ta cần noi theo.